

Λαϊκή ποίηση

Ν Ο Σ Τ Α Λ Γ Ι Α

Σε λίγο θά φύγει... θά φύγει μιὰ μέρα
Στὸ παρατηρητήριο φυσάει κάπως ὁ ἀέρας
τὸ δάκρυ μὲ κόπο ὁ στρατιώτης βαστάει
τὸ χωριό του στὸ βάθος σὰν τὸ κοιτάζει.

Σκοτάδι ἀπλώνεται παντοῦ, ἡσυχία,
ἡ νύκτα βασιλεύει μὰ ποῦ ἡρεμία!
Στὴν ώραία κωμόπολη τὰ φῶτα ἀνάβουν
παλιές ἀναμνήσεις... σὲ σκέψεις σὲ βάλλον.

Ἡ Κυθρέα στὸ βάθος σοῦ λέει κρατήσου,
κουράγιο στρατιώτη καὶ ὅλα θά σβήσουν
μὲ τοῦτο τὸ θάρος μὲ μιὰ ἡλιακίδα
ὁ ὕπνος σὲ παίρνει μὲ κάποια ἐλπίδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΠΕΤΑΣΗΣ

*Εφεδρος Ἀξιωματικός
Νοέμβριος 79.

Ο Ο Ρ Κ Ο Σ

Τοῦ φίλου θάγισε ἡ καρδιά στὸν πόνο δὲν ἀντέχει
ἡ ὄψη του εἶναι θλιβερή, πικρὸ τὸ δάκρυ τρέχει,
ἀπ' τὸ ΣΟΠΑΣ ἀπέναντι στὰ τούρκικα κοιτάζει
ἀναπολώντας τὸ παλιά, κλαίει κι ἀναστενάζει.

Πῶς φίλε νὰ μὴν κλάψεις, νὰ μὴν πολυδακρύσεις;
Νὰ μὴν θάγισεις στὴν καρδιά, στὸν πόνο νὰ μὴν λεγίσεις;
Ἀπέναντι σὰν στέκεται ὄρθιο τὸ χωριό σου,
ὁ τόπος ποῦ μεγάλωσες μὰ καὶ τὸ πατρικό σου;

Δώστε τὰ χέρια ἀδελφια μου τὸν ὄρκο αὐτὸ νὰ δώσουμε
καὶ εὐθὺς τὰ χέρια στὸν Θεὸ ὅλοι μας ἄς τὰ ὑψώσουμε.
Κυθρέα κάνε ὑπομονή καὶ θά σὲ λευτερώσουμε
τὴν λευτεριά καὶ τὴν χαρὰ πάλι θά σοῦ τὴ δώσουμε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΠΕΤΑΣΗΣ

*Εφεδρος Ἀξιωματικός
Νοέμβριος 79.

Γ Υ Ρ Ι Σ Μ Ο Σ

Τῆς Ἀφροδίτης Νησί
 στὴν καρδιά μου μὲ πόθο κρυμένο,
 Μὲ ἀγάπη γιὰ σένα μεγάλη
 ἐλεύθερο γιὰ νὰ σὲ δῶ
 νὰ ξανάλθω προσμένω.

Ἄν και γιὰ λίγο νὰ ξανάλθω νὰ ζήσω
 Στους ἀνθισμένους σου κάμπους, στὰ ὄραϊα σου δρο
 Στ' ἀκρογιαλίας σου τ' ἄσπρα τὰ μαγευμένα,
 Ποὺ μὲ πόνο τὰ βλέπω στὰ ξένα.

Ἐκκλησία, προσευχή, καὶ θρησκεία,
 Ἐλευθερία γιὰ σένα νησί μου,
 Στῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη γραμμένα
 Νὰ ξανάλθω νὰ ζήσω μὲ σένα.

ΣΑΒΒΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Διαλεκτικὴ ποίηση

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΧΑΡΔΑΚΙΩΤΙΣΣΑ

Τζιουρκά μου ἐσοῦ ποὺ ἔλαμπες μέσα στὴν ὁμορφιὰν
 ἀρπάξαν σε οἱ ἄπιστοι ποῦρταν ποὺ τὴν Τουρτζιάν.
 Ἐκάψαν τὰ σπύθκια σου, τὰ μάλια, τὰ σπαρτά σου
 ἀτίμασαν τὲς ὁμορφες, σκοτώσαν τὰ παιθκια σου.
 Τοὺς σκοτωμοὺς ποὺ ἔκαμαν τζιαὶ ἄλλες ἀμαρτίες
 θὰ μείνουν ἀσυγχώρητες, ἄς κάμνουν τζιαὶ νηστεῖες
 τὲς ἐκκλησιὲς γερόμωσαν τζιαὶ σταύλους ἐμετατρέψαν.
 Εἰκόνες ἐν ἀφίκασιν, τὰ τάματα τὰ ἐκλέψαν.
 Τοὺς τοίχους καταστρέψαν μὲ τὲς τοιχογραφίες
 μὲ πόρες ἐν ἀφίκασιν μήτε ἀγιογραφίες.
 Ὡ Παναγία Χαρδακιώτισσα μὲ τὸ καμπαναριό σου
 τζιαὶ τζειῖνον τὸ ἐπήρασιν ποὺ ἦταν τὸ σήμαντόν σου.
 Τὴν ἅγια εἰκόνα σου ἔσωσεν ὁ κύριος Μιχάλης
 ποὺ οὔλλους τὸ ἐσκέφτηκεν γιὰτὶ ἦταν τζιαὶ μουκτάρης
 ἦτον τζιαὶ ὁ ἐπίτροπος μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν
 τζιαὶ ἔτσι τὸν ἐθκιαλέξες γιὰ τούτην τὴν θυσίαν
 ἄς ἐν καλὰ ποὺ τὸν Θεὸν τοῦτος τζιαὶ οἱ δικοὶ του
 γιὰ τὸ καλὸν ποὺ ἔκαμεν ποὺ ἦτον ποὺ τὴν βουλή σου
 οὔλλα τὰ ἐγερόμωσαν οἱ βάρβαροι οἱ Τοῦρτζοι
 τζιουρκά τζιαὶ δώσε τους φωθκια νὰ ξυλιφτοῦσιν οὔλλοι
 Ὡ Παναγία Δέσποινα ποὺ εἶσαι ποδὰ μαζί μας
 κάμε τζιαὶ σοῦ τὸ θαῦμα σου μὲ τούτην τὴν εὐτιχίην μας
 νὰ πᾶμε εἰς τὰ σπύθκια μας πίσω εἰς τὸ χωρκό μας
 στὸν τόπο ποὺ γεννηθήκαμε μέσα στὸ σπιτικό μας
 νὰ ἔβρομε τοὺς χωρκανοὺς οὔλλοι ξανὰ ἐνωμένοι
 τζιαὶ νὰ περνοῦμεν ἀδελφικά, φίλοι ἀγαπημένοι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΠΕΤΑΣΗΣ

Ἔφεδρος Ἀξιωματικὸς
 Νοέμβριος 79.